

Aleksandar Novaković

PLŽ

tj.

POSAO, LOVA, ŽENE

(komad bez naravoučenija)

Dramatis personae:

Matija Gvozdić, 19 godina

Svetozar Gvozdić, 50 godina, otac mu

Svetolik Gvozdić, Matijin deda, 70 godina

Milica tj. Devojka, 20 godina

Tip tj. Nadžak, 30 godina

Šefica, 40 godina

Šef, 40 godina

Gazda, neodređenih godina

Napomena:

Zbog veličine uloga glumci bi mogli da igraju više uloga-npr. Otac (tj.glumac koji ga igra) bi mogao da igra Šefa a Deda Gazdu a, uz određene izmene, Milica bi igrala Šeficu

Vreme i mesto:

Beograd, danas

Scena prva

Stolica sa točkićima na sredini scene.Scena je u mraku.Career oportunities, Clash, off. Iznad nje video-bim. Pali se video bim. Ispred belog zida stoji 18-godišnjak. U odelu je i izveštačen-Miki Perić

MIKI: Zdravo, ja sam Miki Perić. Pa, ne znam šta da kažem o sebi. Nikad nisam voleo ni istoriju ni hemiju ni biologiju ni matematiku ni jezike ni pravo ni geografiju. Ni fizičko nisam voleo. Nisam voleo ni umetnost. Ne slušam muziku. Ne volim sestru. Ne volim ni kevu i čaleta. Mislim da će da postanem političar.

Krčanje, „sneg“ na ekranu. Lepuškasta plavuša istih godina

PLAVUŠA: Ja sam Marija Pravica i uvek sam bila lepa ali verujem da prava lepota dolazi iznutra i želim mir u svetu

GLAS(off): Ma, ne, ne to. Nije ti ovo izbor za mis. Reci šta želiš da postaneš.

PLAVUŠA: Pa, mama.

GLAS(off): Samo mama?

Plavuša se smeje.

PLAVUŠA: Naravno da ne. Hoću da postanem bogata mama.

Krčanje, „sneg“ na ekranu. Na ekranu je krupan, kratko ošišan momak

OŠIŠANI: Ja sam uvek bio mnogo jak, mislim, mogao sam glavom da sredim onaj saobraćajni znak i zubima sam otvarao konzerve i jednom sam pojeo pet kila roštilja za opkladu i tabao sam klince a naročito sam voleo one bubalice i krao im užinu, hehehehe. I sve sam pojeo. Hehehehe.

GLAS (off): Ej, dečko, mene ne zanima tvoj spisak gadosti nego što ćeš da upišeš.

OČIŠANI: A, to? Mislim da će da upišem policijsku u Kamenici.

Krčanje, „sneg“ na ekranu.Na ekranu Matija.

MATIJA: Čao, ja sam Matija Gvozdić. Imam devetnaest godina.

GLAS (off): Popularno ime.

MATIJA: Ma, krstili me za vreme Slobe kad je bilo hit da zovu ljude po biblijskim likovima, kao četiri jevanđeliste: Marko, Matija, Luka...i još jedan.

GLAS: A faks, posao?

MATIJA: Nemam pojma. Kažu mi da sam neki talenat za jezike i da mi pisanje dobro ide, kao imam neku umetničku, žicu i sviram gitaru i tako. Upisaću menadžment.

Gasi se video-bim. Pali se svetlo i na sceni je, ispred stolice, Matija. Ima isti zbumjen izraz na licu.

MATIJA: Upisaću menadžment.

Pauza

MATIJA: Upisaću menadžment?!

Seda na stolicu. Zatečen je. Trgne se. Ustane.

MATIJA: A šta ste očekivali? Da upišem Filološki, recimo srpsku ili svetsku književnost, i da diplomiram, sa najvećim prosekom, šta bi onda bilo, a? Giljam dnevnik po školama a klinci mi prete pištoljima. A plata, to da ne govorimo. Ne bi imalo kuće za šta da me ujede. U stvari ono kuće što bi trebalo mene da ujede ne bi imalo za šta da ujede ono drugo kuće. Jeste li iskapirali? Ja nisam. U svakom slučaju, poenta je da treba da se misli na budućnost, na lovu, na ribe a ne samo na knjige. Dobro, volim da čitam knjige koje nije napisao Paulo Koeljo, volim filmove pa neka su i crnobeli, slušam Franca Ferdinanda i Kajzer Čifse i...

.MATIJA (*tihim glasom*): ...ne podnosim narodnjake. I da vam kažem još...

MATIJA(*opet tihim glasom*): Pišem pesme. Okej, jeste blamantno ali nije alarmantno. Dok drugi ne provale naravno. Nego, da predemo mi na večerašnju temu: posao. Zašto ljudi traže posao kad bi mogli da ostanu kod kuće i sviraju gitaru? Okej, zato što ne znaju svi da sviraju gitaru, to je tačno. Mogli bi da sviraju nešta sa manje žica, recimo: gusle. Ton gore-ton dole, tu je svako muzički genije.

Gusle, off. Matija protrese glavom u neverici.

MATIJA: Tripujem, učinilo mi se da stvarno čujem gusle. E, da se vratimo meni i mom problemu koji ja skraćeno zovem PLŽ: POSAO, LOVA, ŽENE. Primer broj jedan, pazi sad:

Tuče dens muzika of. Natpis na video bimu sa strelicom naniže: OVO JE NOĆNI KLUB. Na scenu dolazi DEVOJKA, skockana za večernji izlazak. Staje na svojoj strani nezainteresovano. Na licu joj je teška dosada.

MATIJA: Evo, pred vama je uzorak jedne razvijene, punoletne devojke. Moja procena: prva godina faksa, verovatno medicina, ovde je sa ortakinjom koja je deset puta ružnija

od nje i zato je vodi okolo da bi pored nje izgledala još lepša, nije iz Beograda i traži nekog ko će postati njen mužić ali, dok ne nađe tog i ja sam dobar.

Matija joj prilazi, oklevajući. Devojka odjednom počinje da igra i okreće mu leđa. Matija se vrati na svoj deo scene.

MATIJA: Ovo nije dobro. Čitao sam o govoru tela, kao, ako ti neka okreće leđa pre nego što je startuješ-nemoj ni da pokušavaš. Ali opet, što da ne? Vidi, okrenela se prema meni.

Matija jurne prema devojci i počne da igra s njom. Ona je zapanjena.

DEVOJKA: Gde su ti kola?

MATIJA: Molim, ne čujem te od muzike.

DEVOJKA: Kažem: gde su ti kola.

MATIJA: Nemam ja vola.

DEVOJKA: Gde su ti kola!!!!

Stane muzika.

MATIJA: Kakva kola?

Devojka ga pogleda od glave do pete

DEVOJKA: Kakve to opanke nosiš?

MATIJA: To su patike.

DEVOJKA: Da mi nisi rekao ne bih provalila.I kakva ti je to košulja?

MATIJA: Moja.

DEVOJKA: Nije tvoja nego kineska kao i sat.

MATIJA: Hoćeš pivo?

Devojka počne da ga gura van scene

DEVOJKA: Koje pivo kad ja pijem samo martini! Kako to ne kapiraš? I kakva ti je to frizura kao da te neko šišao „mišelinikom“! I gde su ti kola? Kako možeš da me startuješ kad nemaš kola? Sad ćeš mi još reći da živiš sa mamom i tatom?

MATIJA: Sa čaletom. Keva je u Švajcarskoj.

DEVOJKA: Keva ti je u Švajcavarskoj? Pa što ti ne šalje pare? Kakav si, izgledaš kao da su te tukli gabor motkom.

Matija beži sa scene. Devojka za njim.

DEVOJKA: Čekaj, gde bežiš, jel znaš ti koga startuješ? Pitam te jel znaš ti koga startuješ?

I devojka odlazi sa scene, za njim. Matija se vraća na scenu.

MATIJA: Uf, jel vidite o čemu govorim? Ovo ti rade ribe ako nemaš kintu. Okej, ne sve ali mene ovakve zanimaju. Znam, nisam normalan. Ali, iskapirajte i vi mene-jeste li provalili kako izgleda, a?

Dotrčava Devojka (alias Milica) na scenu

DEVOJKA: Milicu si našao da startuješ, Milicu, bre!

MATIJA: Vraćam se za sekund!

Odjure. Vrati se, teturajući

MATIJA: Mala ima dobar aperkat. I, ko je ono rekao da su žene slabiji pol? Okej, slažem se, nisu sve žene iste, postoje i neke fine, osećajne koje sede za kompjuterima i kuckaju po celi dan. I, tu se ja setim. Primer dva:

Matija seda na stolicu i kucka, kao da je tastatura ispred njega. Na video bimu ide tekst:

CRVENA ZAVODNICA: Gde si, Korto?

MATIJA: Tako ona zove mene: Korto, kao onaj Korto Malzeze.

Matija kucka. Slova se pojavljuju na video-bimu: KORTO: Tu sam, kao i uvek. Hoćeš li da se vidimo na webcamu? CRVENA ZAVODNICA: Važi. Palimo kamere na tri-četiri.

CRVENA ZAVODNICA: Tri...KORTO: Četiri.Na video-bimu se pojavi crvenokosa gospoda.

MATIJA: Baba!

BAKA Mato, sine, šta to radiš?

MATIJA: Gasi, gasi sve!

Nestane Baka sa video-bima.

MATIJA: Jel shvatate o čemu govorim? Nemam posao, nemam kola, nemam lov da upišem menadžment, nemam niti sam ikad imao devojku, imam devetnaest godina i živim u Srbiji. I, jel može da bude gore? Može. Primer broj tri:

Na video-bimu dnevna soba. Dolaze na scenu Otac i Deda. Nose sitan kolač na kojem je svećica.Deda drži novine pod miškom. Tutnu mu kolač u ruke. Matija stoji sav snužden sa kolačem.

OTAC I DEDA(pevajući): „Danas nam je divan dan, divan dan, divan dan,

Našem Mati rođendan, rođendan, rođendan,

Živeo,živeo, i sretan nam bio,

Živeo, živeo, i sretan nam bio!“

Matija je šokiran. Dune u svećicu, kratko.

OTAC: E, tako sine.

DEDA: Bravo, ime dedino!

Deda seda na stolicu i otvara novine.

OTAC: Danas si postao muškarac.

DEDA: Op Milojka!

OTAC: Tata!

Deda se pravi da ga ne čuje: lista novine i prelazi važno kažiprstom preko zadnjih strana Politike. Pljucne u prste pa okrene sledeću stranicu.

MATIJA: Zar to nije bilo onda kad sam počeo da se brijem?

OTAC: Pa, dobro, jesi i tada postao muškarac.

MATIJA: I ono kad sam završio gimnaziju.

DEDA: Nema ga, nema ga, nema ga.

OTAC: I to je tačno.

DEDA: Nema ga, nema ga, nema ga.

MATIJA: Pa kako sam onda postao muškarac po treći put?

OTAC: Tata, pa šta sad radiš?

DEDA: Ćuti Svetozare. Zar ne vidiš da tražim onog Tošu Petronijevića. Čuo sam da je umro.

OTAC: Nije , tata video sam ga juče.

DEDA: Pa juče je i umro.

OTAC: Bože me sakloni. Tata, traži ga tiho.

DEDA: A što?

OTAC: Iz poštovanja.

DEDA: A što kad se nismo podnosili?

OTAC:Tata!

DEDA(tiše): Nema ga, nema ga nema ga.

OTAC: Ajde, Mato, pojedi kolač.

MATIJA: Posle ču.

DEDA: Ponuđen ko počašćen.

Deda đipi, uzme mu kolač iz ruke, baci svećicu i proguta kolač.

OTAC: Pobogu, tata!

DEDA: Šta pobogu, Svetozare? Kad mali neće ima ko će!

OTAC: Sedi, sine.

Matija seda.

MATIJA: Šta se dogodilo, čale? Jel nešto ružno?

OTAC: Ništa slično sine. Saopštiću ti mnogo lepu vest.

DEDA: Al ćeš da ga obraduješ, mani ga Mito.

MATIJA: A to je?

OTAC: Od danas si zaista čovek. Imaš devetnaest godina i zaslужuješ da te priznam kao odraslog čoveka.

MATIJA: Čale, pa to smo obavili kad sam napunio osamnaest.

OTAC: A ne, ovo je drugačije.

MATIJA: Kako drugačije?

OTAC: Od danas si potpuno samostalan. Od danas više nemaš džeparac!

MATIJA: Kako?

OTAC: Nemaš džeparac. Zato ti deda i ja nismo kupili ni poklon za rođendan.

DEDA: Svetozar hoće da kaže da si odrastao kad više ne dobijaš ništa i nikome nije stalo do tebe. Dobrodošao u svet odraslih.

Svi se zamrznu u pokretu., Zavijanje sirene, off. Matija ustane. Zavijanje sirene prestaje.

MATIJA: Jel vidite da može da bude i gore? Ali, nemojte da idete. Sad će nastavak.

Matija seda. Otac i Deda se „odmrznu“.

MATIJA: Ali, tata, pa ti držiš ogromnu privatnu građevinsku firmu, šta je tebi par hiljada dinara?

Matija krene da ustane ali ga Otac odlučno pribije uz stolicu. Sav je teatralan.

OTAC: Sine, sad me kuneš ali jednom ćeš mi zahvaljivati. Na Zapadu decu sa osamnaest izbace iz kuće da zarađuju a ja sam tebi produžio detinjstvo za godinu dana.

MATIJA: Odu oni sami kad mogu da zarade dovoljno da iznajme gajbu i žive metar dana od plate.

DEDA: To mu reci, sine.

OTAC: Tata, mogu i tebi da ukinem džeparac.

Deda se sakrije iza novina.

OTAC: A eto, sine, ja sam i velikodušan. Ti ćeš moći da ostaneš u ovom stanu.

MATIJA: Ćale, a da budeš velikodušan za školarinu za menadžment? Neću ti više tražiti ni kinte!

OTAC: A šta ako ne? Sine, mislim da bi bilo najpoštenije da sam zaradiš za svoje studije.

DEDA: E da sam i ja tako tebi rekao kad si studirao nego si mi izvukao i poslednju paru.

OTAC: Ja sam bio vredan student!

DEDA: Vredan? More, Višu poslovnu od dve godine si završio za osam godina. Na čemu si radio onih šest godina? Zna se, na studentkinjama. Joj, Mato, da samo znaš kakve je sojke privodio ovaj klipan ovde...

OTAC: Tata, džeparac! Poslednja opomena pored isključenje! Sine, vreme je da životne lekcije naučiš na teži način. I ja sam tako počeo.

Melodija mobilnog telefona. Otac se javlja.Na video bimu je Plavuša u negližeu.

PLAVUŠA: Gde si, macane?

OTAC: O, to si ti Tripkoviću. Evo me, odmah dolazim na gradilište.

PLAVUŠA: Dodji mi , dodji. U detaljnu inspekciju!

OTAC: Evo.Idem.

Na video-bimu se vrati prizor sobe.

OTAC: Ja bih ostao duže da ti pričam o ovome ali, znaš, posao.

Matija klimne glavom. Otac odlazi.Deda urola novine i čušne Matiju.

DEDA: Šta si obesio nos?

MATIJA: A što si ti srećan, jel što je riknuo Toša?

DEDA: Ne nego jer ne znaš gde se nalazi prava prilika.Pazi, uz tvoju mladost i moje iskustvo...

MATIJA: O čemu to ti deda?

DEDA: O poslu, ime dedino. Slušaj, sećaš se pradede Todora? Ne? Pa, da nisi se ni rodio tad. Pazi, Todor se oženio sa Milankom iz Pinosave koja je opet donela dosta miraza iz njenih Mravovčića u Besnom Foku i kupe oni jedno parče zemlje pored nekog Radujka koga su zvali Pikula.

MATIJA: Aha, kapiram!

DEDA: Šta kapiraš?

MATIJA: Ti hoćeš da prodaš naše porodično stablo. Bolje traži Tošu u novinama.

DEDA: Kako oćeš.

Deda ustaje i odlazi. Usput odmotava novine i čita.

DEDA: Nema ga, nema ga, nema ga.

MATIJA: S kim ja živim. Okej, deda je kul. Kad ne smara. I ne čita novine naglas. I ne pravi čudne zvukove veštačkom vilicom. Kul je. E, sad kad ste videli kako sam se uvalio u bedak da vidite kako sam počeo da se vadim iz njega.

Matija vadi mobilni i ukucava broj.

MATIJA: Halo, kevo!

Na video bimu je srećna plavuša koju grli sretan plavušan a u pozadini su Alpi.

MAJKA(off): Dobili ste dom Milinke i Rožea. Mi trenutno nismo tu. Ostavite poruku.

MATIJA: Kevo...

MAJKA(off): I, sine, tvoj tata mi je javio šta ste se dogovorili oko džeparca. Ti si pametan momak i verujem da ćeš daleko dogurati i bez naše pomoći. Pusa!

Pauza. Matija pada na kolena

MATIJA: O, Bože, zašto ja? Još sam mlad, neukusan, nisam upisao faks i muvam ribe preko Interneta i to bezuspešno!

Trgne se.

MATIJA: I onda se setim. Internet! Počnem da tražim posao preko Interneta i ubrzo me pozovu na razgovor u jednoj sasvim pouzdanoj firmi a bilo je ovako...

Na video-bimu je natpis: SASVIM POUZDANA FIRMA. Matija stoji. Šefica sedi na stolici. Matija stoji i „kuca“.

MATIJA: Kuc-kuc.

ŠEFICA: Ko je?

MATIJA: Ma....

ŠEFICA: Znam taj vic. Uđite.

Matija „ulazi“.

MATIJA: Dobar dan, ja.

Šefica hitro ustane i pride mu. Odmeri ga od glave do pete.

ŠEFICA: Vi ste Gvozdić?

MATIJA: Ja, glavom i bez brkova.

Pauza. Gledaju se.

MATIJA: Moja mala šala. Šala-mala.

ŠEFICA: Hm. Da. Vrlo zanimljivo. Vidite, u vašem CV-ju piše da ste dinamičan i inteligentan mladi čovek a ja ne vidim ni jedno ni drugo.

MATIJA: Pa, vi ste baš iskreni.

ŠEFICA: Ne pokušavajte da mi laskate.

MATIJA: To je grozno.

ŠEFICA: E, tako je već bolje. Imate lepu visinu.

MATIJA: Hvala.

ŠEFICA: Vežbate?

MATIJA: A jel trebam? Mislim, za posao?

ŠEFICA: Da li pazite na higijenu?

MATIJA: Da.

Matija se pomiriše. Šefica ide do stolice i stavi je ispred Matije.

ŠEFICA: Vidite, ako želite da budete moj sekretar vi morate da imate neke kvalitete. Ali koje?

Pauza. Šefica ga gleda od glave do pete.

ŠEFICA: Sednite.

Matija sedne.

ŠEFICA: Jeste li gledali neke filmove Dastina Hofmana? U stvari, da budem preciznija, jeste li kojim čudom čuli za Dastina Hofmana?

MATIJA: Gradski kauboj, Leptir, Tutsi, Kramer protiv Kramera, Maratonac, Veliki mali čovek, Ratom protiv istine....

ŠEFICA: Bravo! Pametniji ste nego što izgledate.

MATIJA: A kako to izgledam?

ŠEFICA: Odlično. Zaboravili ste jedan, onako, baš značajan Hofmanov film.

MATIJA: Koji?

ŠEFICA: Diplomac.

MATIJA: A, da.

Šefica mu masira ramena.

ŠEFICA: U, imate jaka ramena.

MATIJA: Hvala. E, tu, tako. Baš sam se ukočio. Vi uvek ovako masirate zaposlene?

ŠEFICA: Ovako ne ali da masiram-to svi kažu.

MATIJA: Ja bih ipak o poslu.

Pauza. Šefica nastavi da ga masira tako da se Matija grči.

MATIJA: To boli!

ŠEFICA: Miran! Znate radnju filma?

MATIJA: Diplomca? Pa da, tip se smuva sa matorkom a onda se zaljubi u njenu čerku i zbriše s njom.

Šefica ga okrene prema sebi.

ŠEFICA: Matorkom? Šta fali gospodi Robinson? Ona je kao i ja, u najboljim godinama.

MATIJA: Pa, okej, možda ste u pravu.

ŠEFICA: Možda? Dakle, vama je hepi end što Hofman pobegne sa onom balavicom?

MATIJA: Pa, može da bude ali ne mora da znači. Mislim, ipak je bolja od mis Robinson.

ŠEFICA: Mladost je tako precenjen kvalitet ako nema iskusne ruke da taj kvalitet iskoristi.

Šefica mu razbaruši kosu.

MATIJA: Ne razumem šta želite da mi kažete.

Šefica privuče njegovo lice svom.

ŠEFICA: Ja ti nisam zgodna?

MATIJA: Pa, jeste.

ŠEFICA: Onda zaboravi na Diplomca. Prelazimo na nastavak.

Gurne ga na stolicu.

MATIJA: Diplomac dva ne postoji.

ŠEFICA: Mislim „Šefica zna znanje“.

MATIJA: Nisam čuo za to.

ŠEFICA: To je moj omiljeni pornić.

Šefica naskoči na njega.

MATIJA: A da vi nađete nekoga svojih godina?

ŠEFICA: Stari pevac dobra supa al se prsti za piletinu lepe!

Matija je odgurne i zbriše napolje.

ŠEFICA: Čekaj, dečko, daću ti povišicu!

Na video bimu natpis: ISTOG DANA, NA MATIJINOJ GAJBI. Na stolici sedi Deda a Matija stoji pored njega. Piju pivo.

DEDA: Blago vama mladima, vi ste ko zmajevi u krevetu! Ko zmajevi!

MATIJA: Deda, ja ništa nisam uradio.

DEDA: Ništa? I kakav ti je to hepiend?

MATIJA: Izvukao sam se od odvratne matorke.

DEDA: I ostao nevin!

Matija se zagrcne i ispljune pivo.

MATIJA: Deda!

DEDA: Deda, deda, šta deda? Od matore se zanat uči! Stara koka -dobra supa!

MATIJA: Al se prsti za piletinu lepe!

DEDA: Ih, ti ćeš menii o piletini, Sunce ti balavo! Žalila mi se prija kako si je startovao preko Interneta!

MATIJA: Slučajno! Nisam znao da je to baka!

DEDA: Slučajno! Mnogo ti meni slučajno! Nađi nešto pod hitno ili ćeš da poludiš ko nenormalan!

MATIJA: Kao što si ti našao?

DEDA: Ja? Ma kakvi! Ja sam to lepo platio kad sam napunio šestnaest i tako prebrinuo muku. Posle sve ide ko vožnja bicikla.

MATIJA: Platio si prostitutku?

DEDA: Tako ti je to bilo u moje doba-ako oćeš seks možeš ili da se ženiš ili da platiš a meni se nije ženilo kad sam imao šestnaest.

MATIJA: Deda, nemoj više! Ne želim da znam.

DEDA: Čekaj, ime dedino, nije to bruka.

Matija krene da ode.

DEDA: Čekaj, čekaj, vrati se.

MATIJA: Šta je sad? Opet ćeš da mi pričaš o tome?

DEDA: Neću, časna reč.

MATIJA: Dobro, ajde i to da vidimo.

DEDA: Ti juriš te ženskice a ženskice jure pare jel tako?

MATIJA: Tako. Ne uvek ali tako.

DEDA: A i moj sin te davi, jel tako?

MATIJA: Jeste.

DEDA: Onda tebi, blago meni, treba lova.

MATIJA: Za sad imaš sve tačne odgovore. Jel ti za sledeće pitanje treba pomoći publike? Možda prijatelja?

DEDA: Sunce ti bezobrazno! Ja ti nudim rešenje a ti?

MATIJA: Koje rešenje?

DEDA: Jel se sećaš kad sam ti na rođendanu pričao o pradedi Todoru?

MATIJA: Jao, deda, ko o čemu ti o Todoru!

DEDA: A o čemu bih?

MATIJA: O bilo čemu a za početak: prestani da čitaš te novine, drpi pare čaletu, idi negde, uradi nešto od svog života. Šta ja znam šta treba da radiš? Pitaj sebe šta bi ti, okreni stvari za 180 stepeni, popni se na Mont Everest, idi na bandži džamping, promeni nešto ali nemoj posle da kukaš kao što si kukao do sada!

DEDA: Jel' ti tako meni?!

MATIJA: Tako!

Deda ga zgrabi i poljubi u obraz.

DEDA: I da znaš da si u pravu! I neka si! Ne znam šta si mi napričao, malo sam pogubljen ali nema veze! Ono što znam je da je danas novi dan za Svetolika Gvozdića!

Deda ponosno odlazi. Matija gleda za njim.

MATIJA: Deda, zaboravio si novine!

DEDA(of): Au, pazi stvarno!

Deda dolazi, uzima novine

DEDA(publici): Nastavite vi deco. Pardon.

Deda odlazi.

MATIJA: Sad vam je jasno zašto gotivim dedu. Od njega čovek može da čuje gomilu beskorisnih informacija koje mogu da budu i smešne. Ponekad, ali i to retko. A sad, da se vratimo na priču o tome kako sam ja tražio posao. Došao sam na razgovor u jednu veoma pouzdanu firmu.

Na video bimu se upali svetlo sa slovima: VEOMA POUZDANA FIRMA.

MATIJA: Evo, šefova stolica je bila ovako tu, prekoputa mene a ja sam bio ovde. E, sad, fali još samo šef.

Dolazi Šef

ŠEF: Pa, da počnemo?

MATIJA: Da počnemo.

Šef seda kaubojski na stolicu.

ŠEF: Da, da, to je zanimljivo, kako ste ono rekli?

MATIJA: „Naše pivo-vaša jetra“.

ŠEF: Divno. A onaj za mineralnu vodu?

MATIJA: „Gazirana-pravo iz vašeg vodovoda“

ŠEF: Odličan slogan. Nikad nisam čuo za bolji!

MATIJA: Hoćete da čujete onaj za lanac pečenjara, autobuskih linija i kamenorezačkih radnji Braća Krvarac?

ŠEF: Naravno, recite, samo recite.

MATIJA: „Mi vas vozimo, mi vas hranimo-mi vas i sahranimo.“

Šef se smeje.

ŠEF: Odlično, momče, odlično! Biće dobar junior kopirajter od tebe.

Šef ustaje. Rukuju se

ŠEF: Čestitam.

MATIJA: Hvala vam.

ŠEF: Ne, hvala tebi.

MATIJA: Ne, hvala vama.

ŠEF: Kad ja kažem hvala tebi onda hvala tebi a šefova je reč poslednja.

Šef ga tapše po ramenu.

ŠEF: Konačno zdrava količina mladog, zdravog testosterona u našoj firmi. Znaš, momak, testosteron nam baš nedostaje.

MATIJA: Pogotovo kad zađete u godine.

ŠEF: Šta si rekao?

MATIJA: Ništa nisam rekao.

ŠEF: Pa ja sam čovek u najboljim godinama!

MATIJA: Ne sumnjam.

ŠEF: Ja mogu, ja mogu, ja mogu da otvorim konzervu piva a da mi niko ne pomogne.
Jednom rukom. Ne zubima, malo me bole desni. Rukom,bre!

MATIJA: Razumem.

Pauza.

ŠEF: Zezam te bre!Hahahahaha!

MATIJA: Hahahahha!

ŠEF: Ti si momak koji govori istinu.

MATIJA: Da.

ŠEF. A želiš da praviš reklame?

MATIJA: Da.

ŠEF: Otpušten si.

Pauza.Šef prsne u smeh

ŠEF: Opet sam te zeznuo.

MATIJA: Da znate da jeste.

ŠEF: A sad nešto ozbiljno da te pitam.Pazi, jednostavno pitanje.

Pauza.

MATIJA: Dobro, spreman sam.

ŠEF: Jesi li spreman ili se samo praviš? Od ovog pitanja zavisi tvoje zaposlenje.

MATIJA: Spreman sam.

Šef se nagne prema Matiji i stavi mu ruku na rame.

ŠEF: Al da budeš iskren.

MATIJA: Biću.

ŠEF: Momak, jesи ли nekad bio u turskom zatvoru?

Gledaju se netremice. Matija skine njegovu ruku sa ramena i udalji se, hodajući unazad.

Šef stoji ukočen. Matija ga stavlja na stolicu i gura sa scene. Treska i lomljjava, off.

Vraća se Matija sa praznom stolicom.

MATIJA: U pravom životu se ovo izbacivanje sa treskanjem nije dogodilo. U pravom životu sam rekao da nikad nisam bio u turskom zatvoru i zbrisao što su me noge brže mogle nositi. U pravom životu sam sedeо za kompjuterom, surfovao Boga pitaj gde i pitao se šta nije u redu sa ovim svetom. Tako sam i zaspao.

Matija seda za stolicu i zaspi. Na video-bimu je screensaver: labyrin. Dolazi Otac, primeti Matiju, skine sako i nabaci na njega. Matija se trgne

MATIJA: O, čale. Otkud ti?

OTAC: Video sam da ti svetlo još gori u sobi pa sam navratio.

MATIJA: Nisi morao da me pokriješ.

OTAC: I nisam. Idi spavaj.

MATIJA: E, čale, ja ne bih.

OTAC: Što?

MATIJA: Treba još da surfujem. Tražim posao.

OTAC: Aha. Posao. Rekao mi je deda sve.

MATIJA: I?

OTAC: I, mislim da si se uvalio u velike muke bez potrebe.

Matija đipi i skine sako. Otac pokupi sako sa poda.

MATIJA: Daćeš mi lov za menadžment?

OTAC: Neću.

MATIJA: Vratićeš mi džeparac?

OTAC: Ne, ni to.

MATIJA: Nego?

OTAC: Pomoći će ti da nađeš posao.

MATIJA: Stvarno?

OTAC: Stvarno. Uradiću to samo ovaj put jer vidim da se mnogo trudiš. A i nalećeš na sve same kretene. Samo, ovo je izuzetno ugledna i respektabilna firma.

MATIJA: Čale, ugledna i respektabilna je jedno te isto.

OTAC: Pa?

MATIJA: To što ti govorиш je pleonazam.

OTAC: Okej, zezaj mene ali nemoj njih da zezneš.

MATIJA: Neću zeznuti.

Matija zagrlji Oca.

OTAC: Daj, sine, obustavi napad. Nemoj da me grliš. Hoću rezultate.

MATIJA: Kapiram.

Otac ga potapše po obrazu.

OTAC: I lezi da spavaš, čoveče.

MATIJA: Hoću. Tata.

Otac odlazi.

MATIJA: Da se zaplačete, a? Dirljiva scena, evo sad se naježim kad se setim. Ali, dosta o tome, da se ne raspekmezimo. Sad ste videli zašto i i čaleta ponekad smatram kul likusom. Ređe nego dedu ali dobro. A sad idemo do te, kako čale kaže izuzetno ugledne i respektabilne firme gde sam otkrio čitav jedan novi svet.

Matija seda na stolicu.

MATIJA: Tri, dva, jedan. Idemo!

Pali se svetlo na video-bimu. Natpis: IZUZETNO UGLEDNA I RESPEKTABILNA FIRMA. Za stolicom sedi Matija. Dolazi Devojka tj. Milica

MILICA: Izvinite, jel ovde za posao?

MATIJA: Da, jeste.

MILICA: Mislim, posao posao.

MATIJA: Jeste.

MILICA: Mislim, za onaj preko veze.

Pauza.

MATIJA: Pa, da.

Milica mu prilazi. Matija ustaje i ponudi joj stolicu. Ona sedne

MATIJA: Ja sam te vas tebe, ja sam te video negde. Možda.

Pauza.

MILICA: Imaš li ti neki neki originalniji pristup?

MATIJA: Nemam.

Milica ustane i počne povuče ga za obraz.

MILICA: Vidi ga kako se pokunjio, kao malo psetance.

MATIJA: Hej, to boli. I fizički i emotivno.

Milica se trgne i sedne.

MILICA: Izvini, ja to onako. Zbog treme.

MATIJA: Kakve treme? Primiće te preko veze.

MILICA: Ma, nije to zbog toga nego ima nešto u čekaonicama.

MATIJA: Ne razumem.

MILICA: E, u tome jeste problem. Ne razumem ni ja.

Milica se vрpolji. Matija je pogleda, nasmeši se pa skrene pogled u stranu.Pauza.

MILICA: Jel' dugo unutra?

MATIJA: Ušao je pre minut.

MILICA: Vezara! Onda imam vremena da ti ispričam. Vidi, sve je počelo...

Vadi cigarete i ponudi Matiju.

MILICA: Pušiš?

MATIJA:Ne, hvala.

Milica pali cigaretu.

MATIJA: Ja sam Matija.

MILICA: Milica. Kad sam bila mala mene je hvatala frka kad sam na ovakvim mestima.

Znaš ono: vakcinisanje, zubar, otorinolaringolog, ginekolog.

MATIJA:Aha.

MILICA: I ja sam se mnogo plašila tih čekaonica i morala sam da zagrlim nekoga ko je pored mene da se ne bih plašila, i kad kažem nekoga mislim na prvu osobu koja je odmah do mene.

MATIJA: To je normalno.

MILICA: Ne, to nije normalno.

MATIJA:Kako to misliš?

MILICA: Provalila sam da to nije normalno kad sam napunila petnaest.

MATIJA: Kako si provalila?

MILICA: Pa, čekala sam ispred kancelarije u srednjoj školi da dobijem papire u kojima piše da su me primili u srednju školu. I, tu je bio jedan dečko.I ja njega uhvatim i izbacim me iz škole.Jaoooooo!

Milica počne da se trese. Matija je uhvati za ruku.

MATIJA:Milice, jesli li dobro?

MILICA: Drži me.

MATIJA:Ma držim te.

MILICA: Ne tako. Ovako.

Milica hitro skoči sa stolice i pribije Matiju uz sebe.

MATIJA: Jel' ti sad bolje?

MILICA: Ma kakvi bolje!

On je poljubi bojažljivo. Milica ga ščepa i počne da ga sumanuto ljubi.

MATIJA: Čekaj, čekaj!

MILICA: Šta čekaj?

MATIJA: Šta ćemo sad?

MILICA: Kako šta ćemo? Idemo kod mene kući.

MATIJA: Jeeee!

MILICA: Jeee!

Milica ga obgrli nogama i oni odjure sa scene. Na video bimu emotikoni: poljupci. Dolazi Matija.

MATIJA: Izvinjavam se što vam nisam prikazao šta je bilo posle. To šta smo Milica i ja radili na njenoj gajbi prepuštam vašoj prljavoj mašti. Ono što je bitno je da smo počeli da furamo a Milica mi je obećala da više neće da ide po čekaonicama bez moje pratrne. Šta može da bude lepše od toga?

Dolazi Otac.

MATIJA: E, čao čale.

Otac ga uhvati za uvo. Otac se okrene publici.

OTAC: Laku noć, deco. Je li, ti monstrumu mali, šta sam ti rekao da uradiš?

MATIJA: E, čale, pusti mi uvo! U kom si fazonu? Mislio sam da si to prerastao.

OTAC: Prerašću to kad ti odrasteš. Šta sam ja tebi rekao?

MATIJA: Misliš ono kad smo imali otac-sin spiku?

OTAC: Da, baš tada.

MATIJA: Rekao si da dođem, kažem: ja sam taj i taj i dobiću posao.

OTAC: I, šta si ti uradio? Nisi se pojavio kod kuma. Ni ti ni ona Vukicina mala.

MATIJA: Čekaj, matori, objasniću ti sve samo mi pusti uvo.

OTAC: Evo!

Otac ga pušta.

MATIJA: Ja sam došao tamo kako si ti rekao i hteo sam da kažem ko sam.

OTAC: Pa, šta te je sprečilo?

MATIJA: Riba. Znaš kakva, fina, onako delikatna.

OTAC: A jel onako, načitana?

MATIJA: Jeste, baš je načitana.

OTAC: A kako mislim, izgleda?

MATIJA: Visoka je i smeđa a plave okice onako iskre kao da ti kažu: Navalji baji!

OTAC:Auf! A kako se zove?

MATIJA:Milica.

OTAC:U, Milica, znao sam ja jednu Milicu. U stvari znao sam više plavušica-Milica.

Znao sam ja i Marte, Marije, Mirjane i jednu Marinu.

MATIJA:Što jednu?

OTAC:Tada to nije bilo popularno ime.

Otac se udari po glavi.

OTAC: Au, majku mu, sad sam shvatio! Pa ti si obrlatio Milicu, Vukicinu malu!Svaka čast sine, svaka čast!

Rukuju se.

MATIJA: A odakle ti znaš tu Vukicu?

OTAC: Šta odakle znam Vukicu? Šta se tebe tiče odakle znam Vukicu?Mangupe jedan!

Otac ga potapše po obrazu.

OTAC: I, sve je bilo u redu, znaš već?

MATIJA: Znam već. Sve je bilo kako treba.

OTAC:E, čestitam ti sine. Danas si postao čovek.

MATIJA:Hvala.

Otac mu lUPI šljagu.

MATIJA: A što ovo čale?

OTAC:To ti je što pored ženske nisi našao i posao.

Otac odlazi.

MATIJA: I, šta da vam kažem? Moj čale! Sva sreća da je bar deda normalniji.

Dolazi deda, obučen u rep fazonu.

MATIJA: Deda!

DEDA:Šta je, ime dedino?

MATIJA: U kom si to fazonu?

DEDA: Znaš razmišljaо sam o onome što si rekao, kako treba da uradim nove stvari i tako to. I ja počnem da se raspitujem i otkrijem ti rep. Znaš, ima tu nešto onaj basta muv,

pa skreč pa onako kad opiči po bezobraznim rečima a spotovi: sve one cure, onako tamne, sitne pa dinamitne, joj!

MATIJA: Otkrio si rep? U tim godinama?

DEDA:Nikad nije kasno da se postane gangsta. Jo men!

MATIJA: Deda, pa to je smešno. Pogledaj se na šta ličiš?

DEDA: A na šta ti ličiš? Na japija!

MATIJA: Okej, izvini deda, prihvatom tvoj izbor.

DEDA:Ma, naravno da prihvataš kad ti je deda *bad mother*

Biiip- cenzorski signal, off.

DEDA:...er.

MATIJA: I, gde ćeš tako nakarađen, mislim obučen?

DEDA: Ide ti deda na EXIT. Izvini, pići ti čiča na EXIT. Nastupaju Beastie Boys i Wu Tang Clan.

MATIJA: U, pa lepo se provedi deda.

DEDA: I oću. Ajd, zdravo.

Deda odlazi.

DEDA(peva): „You gotta fight
for your right
To party!“

MATIJA: Deda, a šta je bilo sa onim poslom? Znaš, onaj Todor?

DEDA(off): Ko o čemu ti o poslu, japiju jedan! Zabavi se malo!Partyyyyy!

Pauza. Matija se prekrsti.

MATIJA: Ovde su svi prsli! Ali, to nije bitno. Bitno je da sam, kad sam se najmanje nadao dobio posao, nikad jednostavniji: posadiš se na jedno mesto, tu si osam sati,kuliraš, tu i tamo prodaš nešto i meni super. Jednom rečju, zaposlio sam se u trafici. Carski posao. Što bi rekli u Crnoj Gori: šjediš a letiš. Paj sad:

Matija seda na stolicu. Na video bimu se upali svetlo sa natpisom: TRAFIKA U CENTRU GRADA. Matijino lice je sve teže i teže, oči mu se sklapaju pa se trgne. Takvu mimiku ponavlja više puta. Dolazi Milica.

MILICA: Matija!

MATIJA: O, Milice, šta ćeš ti ovde?

MILICA: Rekao si da te posetim, zar se ne sećaš?

MATIJA: A, jesam. Izvini. Ajde, uđi.

Milica „ulazi“: Poljube se. Milica se okreće oko sebe s gađenjem.

MILICA: U, ala je tesno. I smrdi na duvan. I ti smrđiš na duvan. Fuj!

Milica pali cigaretu.

MILICA: Pa, hoćemo da idemo?

MATIJA: Kako?

MILICA: Završio si inspekciju i ideš, jel tako?

MATIJA: Ne, srce ne ide to tako to je više kao statična inspekcija, moraju još neke stvari da se srede i tako to.

MILICA: U smislu?

MATIJA: U smislu da moram da ostanem ovde do jutra.

MILICA: Aha. A gde su ti zaposleni?

MATIJA: Pa, ja sam tu.

MILICA: Ne, ja mislim na prodavca u kiosku.

MATIJA: Nije nešto dobro pa sam ja tu.

MILICA: Ti si inspektor za kioske koji menja prodavca?

MATIJA: Da.

MILICA: I misliš da će na to da padnem! ?

MATIJA: Ne razumem.

MILICA: Ne razumeš. Ma, sad ćeš da razumeš!

Milica krene da ga udara.

MATIJA: Čekaj, bre Milice!

MILICA: Šta čekaj bre Milice?! Rekao si mi da si neka faca, da dobro zarađuješ, da imaš kancelariju u centru grada a ti si jedan mali bedni prodavac!

MATIJA: Čekaj srce, to možda jeste istina ali nisam te lagao da imam posao u centru !

MILICA: Sad me još zavitlavaš! Među nama je gotovo! Go-to-vo!

Milica krene da ode. Matija je zadrži.

MATIJA: Čekaj, bre, zar ćeš zbog posla da me ostaviš?

MILICA: Zbog laži.

MATIJA: I zbog toga što nemam brdo love?

MILICA:Dobro, i zbog toga. Pa šta?

MATIJA: Pa- ništa! Idi!

Matija je pusti.Milica stoji.

MATIJA: šta čekaš? Idi!

MILICA:I išla bih da me nisi zadržao.

Milica odlazi.

MATIJA: I, jel vidite kako sam se uvalio a sve zbog PLŽ-posao, lova, žene. Uf, samo me kroz lov u gledala, sve vreme. Joj, da nisam tako pospan bio bih mnogo tužan. Nema problema, plakaću čim se probudim.

Matija zaspe. Dolazi Tip.

TIP: Alo, mali, jel' radi radnja?

MATIJA:A, radi, radi! Izvolte, čime mogu da vas ponudim?

Tip vadi pištolj.

TIP:Radnjom.

MATIJA: Hoćete za ovde ili za poneti?

TIP:Pametnjaković, a?

Tip ulazi u radnju.

TIP: Ljubi pod!

MATIJA: Zašto?

TIP: Otkud ja znam. Tako kažu u filmovima.Ljubi!

MATIJA: Voliš filmove?

TIP:Aha. Ali samo one sa Džeki Čenom i Čak Norisom. I Tarantina ali samo kad ne priča.

MATIJA: Izem ti ukus.

TIP:Šta si reko? Jesi nešto reko?

MATIJA: Ništa.

TIP: Ljubi pod!

Matija ljubi pod.Tip gleda okolo, pretražuje.

TIP: Gde ti je pazar?

MATIJA:Odneo ga gazda.

TIP:Što baš danas?

MATIJA: Ne znam.

TIP: A filmove znaš, a? Pa šta on misli da ja kradem bre? *Tviks i Snikerse*, a? Tebe pitam bre!

MATIJA: Ja stvarno ne znam.

TIP: Mnogo mi ti ne znaš. Ajde ustani.

Matija ustaje.

TIP: Sad će da te roknem u vudžu-gla.

MATIJA: Nemoj.

TIP: Hoću, batice i to ono ovako, da iskosim pištolj da bude kul!

MATIJA: Nemoj, bolje je za tebe.

TIP: A što?

MATIJA: Sećaš se ono kad su u Petparačkim pričama sredili onog tipa u kolima.

TIP: U, fuj! Nemoj o tome, muka mi je!

MATIJA: pa znaš kako su posle imali problema da se operu? Tebe će policija odmah da provali.

TIP: Okej, to ti je pametno. Neću te overiti.

Matija othukne s olakšanjem.

TIP: Ali nešto moram da ti radim.

MATIJA: Nemoj danas, molim te.

TIP: Što nemoj?

MATIJA: Nisam u fazonu. Ostavila me riba.

TIP: Jel ona mala slatkica što je izašla odavde?

MATIJA: Aha.

TIP: pa nije ni čudo. Slušaj, mali, da sam ti ja riba i ja bi te ostavio.

MATIJA: A što?

TIP: Zatop što postavljaš glupa pitanja. Ajde, skidaj se!

MATIJA: Neću.

TIP: Skidaj se. Šta me gledaš, nisam derpe.

Matija se skine i ostane u boksericama. Tip uzima njegovu odeću i „izlazi“

MATIJA: Ej, zašto to radiš?

TIP: Iz fazona, a i zato što sam mnogo lud. Auuuuuu!

Tip baci odeću i otrči. Matija uzima odeću i oblači se. Odlazi sa scene. Vraća se sa kolicima, tetura i gura ih. NATPIS: VOŽDOVAČKA NOVOGRADNJA.

MATIJA: I; šta mislite da se dogodilo? Dobio sam otkaz, naravno. Gazda je čak mislio da sam na neki način povezan sa tipom koji me napao i da sam sve to smislio da bi ga naterao da mu plaća reket. Ludilo! I,kud će- šta će- ja tu nađem posao na gradilištu preko omladinske zadruge-hiljadarka po danu. Mislim baš mi je super, radim na otvorenom, nabijam mišiće, poštena lova.

Na video bimu se upali natpis: KRENI! Matija gura kolica zapenjeno. Dolazi sa druge strane scene

MATIJA: Meni su, kao intelektualcu koji je završio srednju školu dali da guram kolica.

Kažu: moram da upravljam nekim složenim mehanizmom.

Na video bimu se upali natpis: KRENI! Matija krene teturavo. Opiše krug i stane.

MATIJA: E, da vam kažem još nešto: ovaj posao nije onakav kakvim mi se činio. Zna da boli.

Na video bimu se upali natpis: KRENI! Matija krene teturavo. Opiše krug i stane.

MATIJA: Uf! Da vam kažem...

Na video bimu se upali natpis: KRENI! Matija krene teturavo. Opiše krug i stane.

MATIJA: Joj!

Na video bimu se upali natpis: KRENI! Matija krene, saplete se i padne. Na ekranu pulsira: KRENI!

MATIJA: Ne mogu više!

Pulsiranje na ekranu je sve jače: KRENI!

MATIJA: Moja leđa! Dajem otkaz! Jel čujete: dajem otkaz!

Mrak. Scena je prazna-samo Matija sedi na podu. NATPIS: TEZGA NA ZELENOM VENCU.

MATIJA: Odlučio sam da povežem prednosti mojih bivših poslova. S jedne strane je rad na otvorenom kao što je gradilište a s druge strane je to da se ne pomeram previše a to je kao kad sam radio u kiosku, sećate se? E, evo vam posla za mene: sedim na ulici i prodajem robu a niko neće da me pljačka. Mislim, jeste li pročitali negde da su skembali tipa jer je orobio trideset kila toalet papira? Ajde, ajde, kupite, još malo pa ponestalo:

toaletni papir, kamen za pete, tri „Milke“ za dvesto dinara, dve konzerve tunjevine za sto, još malo pa ponestaloooo!

Nailazi Milica.

MATIJA: Milice, ej bre, Milice!

Milica se okreće prema njemu a zatim mu s gađenjem okreće leđa i odlazi.

MATIJA: Hej, Milice, što bežiš?

Prilazi mu Gazda s leđa. Udari mu zaušku.

MATIJA: Jao, pa to boli.

GAZDA: A koliko tek mene boli tvoja glupost. Ajde, zini, koliko si zaradio?

MATIJA: Mislite, neto ili bruto?

GAZDA: Sa PDV-om ili bez njega? Ala si mi ti pametan! Ajde, koliko si zaradio?

MATIJA: Mislite onako, globalno?

GAZDA: Mislim onako, u lovi.

MATIJA: Od jutros?

GAZDA: Otkad radiš za mene.

MATIJA: Mislite, nedelju dana?

GAZDA: Ne mislim poslednjih dva veka. Naravno da mislim na poslednjih sedam dana.

MATIJA: Ništa.

GAZDA: Ništa. A šta misliš da je razlog?

MATIJA: Nemam prave mušterije?

GAZDA: Nemaš prave mušterije? Pola Beograda ti prođe pred nosom, to su ti prave mušterije! Ajde, viči robu!

MATIJA: Da vičem šta?

GAZDA: Ajde, da te vidim kako reklamiraš!

MATIJA: Ajde, ajde, kupite, još malo pa ponestalo: toaletni papir, kamen za pete, tri „Milke“ za sto dinara, dve konzerve tunjevine za sto, još malo pa ponestaloooo!

GAZDA: I to je tebi reklama? Paj vamo: Ajde, ajde, kupite, još malo pa ponestalo: toaletni papir, kamen za pete, tri „Milke“ za dvesto dinara, dve konzerve tunjevine za sto, još malo pa ponestaloooo! A?

MATIJA: Rekli ste potpuno isto kao i ja.

GAZDA: Jesam, jer obojica govorimo srpski ali, pazi kako sam ih ja naložio. Vidi kako nas gledaju. Svako kao da oče da kaže: hoću da kupim sad i odmah! Znaš u čemu je tvoj problem?

MATIJA: Nemam pojma.

GAZDA: Čitao si previše knjiga pa sad ne znaš da prodaješ. A i pogledaj se!

MATIJA: Šta mi fali?

GAZDA: Zažmuri.

MATIJA: Kako?

GAZDA: Zažmuri.

Matija zažmuri. Gazda vadi kutijicu iz džepa i počne braon farbom da mu maže lice.

MATIJA: Gazda, čime me to mažete? Smrди na imalin.

GAZDA: To i jeste imalin. Pogledaj se sad.

Matija se otme.

GAZDA: E, ovako si mnogo bolji. Sad viči sve ono tvoje ali sa (*romskim akcentom*)ciganskim akcentom. A muškarce zovi „bato“ a devojke „lutko šarmantna“. A sad na posao.

Gazda kreće da ode.

MATIJA: Neću.

GAZDA: Kako, kako?

MATIJA: Neću, ovo da radim.

Matija trapavo briše farbu s lica.

GAZDA: A što?

MATIJA: Zato što je to komercijalno iskorišćavanje stereotipa o našim sunarodnicima romske nacionalnosti okrenuto sticanju materijalne dobiti.

GAZDA: Možeš li to da mi prevedeš na srpski?

MATIJA: Dajem ti otkaz, fašisto!

GAZDA: Kome ti fašisto, mali!

Gazda krene da ga uhvati a Matija mu beži. Mrak. Upali se svetlo. NATPIS: MATIJINA GAJBA. Na sredini scene je stolica. Matija dotrčava na scenu zaduhan.

MATIJA: Sva sreća pa me nije uhvatilo. Crkao je nakon sto metara. Kakvu trbušinu ima pravo čudo da je i toliko izdržao.

Matija seda na stolicu.

MATIJA: E, sad da vam objasnim šta je bilo posle. Dakle, meni su rekli neki ljudi iz dobro obaveštenih izvora da Nadžaku trebaju novi ljudi. Nadžak je likus iz kraja koji ima mali kasino, kladionicu i piceriju. Okej, jeste malo sumnjiv i policija mu je više od par puta kucala na vrata i to ne zbog glasne muzike i kažu da je sredio neke ljude tu i tamo ali , okej. Trebaju mu ljudi za neke legalne poslove i ja sam odlučio da se prijavim za neku poštenu šljaku kod jednog stvarno kvarnog tipa. A evo kako je to bilo....

Mrak na sceni. Lagana mediteranska melodija, off. Podijumom tj. scenom igraju disko svetla. Dolazi Matija, pomalo zbumjen. Okreće se oko sebe. Prilazi mu Milica. Smeška se.

MATIJA: Milice!

MILICA: Otkud znaš moje ime?

MATIJA: Pa, ti i ja smo...

MILICA: Nismo. Prvi put te vidim.

MATIJA: Daj, ne zezaj!

Matija je privuče sebi i poljubi.

MATIJA: Jel se sad sećaš?

MILICA: Ne.

MATIJA: Onda da te podsetim još malo.

MILICA: Nemoj.

Milica mu se otme.

MATIJA: Zašto?

MILICA: Bolje po tebe.

MATIJA: To je gore po mene.

MILICA: Bolje je. Videćeš.

Milica se okrene prema desnom uglu scene.

MILICA: Srce, stigao je onaj momak.

Upali se svetlo na desnoj strani scene. Na stolici sedi Nadžak-u stvari Tip.

MATIJA: Izgleda mi poznato. Hej, on je tip koji je provalio u moj kiosk.

MILICA: Možda. Pun je para ali tu i tamo čukne neki kiosk. Čisto da ga želja mine.

Nemoj to da mu to spominješ, okej?

MATIJA: Šta radiš sa takvim tipom?

MILICA: Trošim njegovu lov.

Nadžak se odgurne od poda i dokotrlja na točkovima do njih.

NADŽAK: To je taj tip.

MILICA: Aha.

NADŽAK: Izgleda mi poznato.

MATIJA: Odavde sam. Iz kraja.

NADŽAK: Aha.

Nadžak povuče Milicu i ona mu padne u krilo.

NADŽAK: Slušaj, dečko, nemam vremena za zezanje i zato me saslušaj dobro. Vidim da imaš poštenu facu i to mi malo olakšava posao. Kapiraš?

MATIJA: Ne.

NADŽAK: Čuješ Milice, mali ne kapira. Pametno.

MILICA: Baš pametno.

NADŽAK: Što manje kapiraš to bolje. Ovo je...

Zavlaci ruku u sako.

NADŽAK: ...paketić koji treba da odneseš na određenu adresu bez mnogo pitanja.

Kapiraš?

MATIJA: Kapiram.

NADŽAK: A to kapira? Pa vidim da si više nego pametan klinac. Biće od tebe nešto. A Milice?

MILICA: Pa, valjda hoće.

NADŽAK: Hoće ako ga prethodno ne srede. Dečko, uzmi ovo i nosi. Stotka sad i stotka po urađenom poslu. Šta kažeš?

Matija krene da uzme paketić.

NADŽAK: Pazi samo.

MATIJA: Okej.

Nadžak ga uhvati za ruku.

NADŽAK: Mene zovu Nadžak a znaš zašto?

MATIJA: To znači da ste nezgodnog karaktera.

NADŽAK: Lepo biraš reči, mali. Sviđa mi se to. Milice, izgleda da imamo konačno nekog pametnog u poslu.

MILICA: A ja?

NADŽAK: Kažem da konačno imamo nekog pametnog u poslu! I, šta je još nadžak?

MATIJA: Ogromno oružje sa kukom na vrhu. S njim možeš da oboriš viteza i otvoriš mu oklop.

NADŽAK: Aha. Tačno. Rasturam oklope sine! Misli o tome!

MATIJA: Mislim.

NADŽAK: I, pazi, sad kad uzmeš nema vraćanja. Zaposlen si kod mene deo kraja, kapiraš? Nema penzije.

MATIJA: Kapiram.

MILICA: Šta oklevaš? Uzmi!

Pauza.

NADŽAK: Šta čekaš mali? Ko okleva gubi!

MATIJA: Ja...

NADŽAK: Da?

MATIJA: Ja volim da gubim!

Matija otrči. Nadžak gleda za njim.

MILICA: Još jedan se usrao.

NADŽAK: O, zaveži više!

Mrak. Na video bimu je screensaver: labyrin. Na stolici spava Matija, potrbuške preko nje. Dolazi Deda, u staroj garderobi.

DEDA: Gde si, dedino?

MATIJA: O, deda, ti si!

DEDA: A ko bi drugi bio?

MATIJA: Što si se promenio?

DEDA: Završio sam svoju rep fazu.

MATIJA: A u kojoj si sad fazi?

DEDA: Staroj fazi. Čuo sam da je retro ušao u modu.

MATIJA: Znam ali ti ga baš pretera s tim retrom.

Matija se smeje. Grlji ga.

MATIJA: Drago mi je da te vidim deda. Gde je čale?

DEDA: Kod onog tipa sa gradilišta.

MATIJA: Misliš kod one prsate plavuše?

DEDA: Baš tako.

MATIJA: Slušaj, deda, ja bih rado pričao sa tobom ali nešto sam ti u bedaku. Niko me neće. Nisam ni za kriminalca. Konkurisao sam čak i kod Gradske čistoće. I oni su me odbili. Znaš šta kažu? Prekvalifikovan!

DEDA: Šta to pričaš?

MATIJA: Imao sam težak dan i...

DEDA: Kapira deda sve. Čuo sam da si odbio da radiš za Nadžaka.

MATIJA: Otkud?

DEDA: Ceo kraj bruji o tome. Čak i pijanci koji ljušte unučice ispred samousluge pričaju o tome.

MATIJA: I?

DEDA: I, ništa. Ponosan sam na tebe.

Tapše ga po ramenu.

DEDA: A sad o poslu. Da se ne rasentimentališemo. Sećaš se one priče o Todoru?

MATIJA: Kako da ne.

DEDA: Oćeš da kažeš: „Kako da ne, smorio si me s njom, deda, pričao si je milion puta deda!“ E, pa, vidi, taj Todor je napravio neki zapetljani testament. On mene i tvog oca nije voleo ali je tebe izgleda voleo više od ostalih pa je rekao da, pazi sad, kad napuniš devetnaest godina dobiješ nekih hektar i po placa.

MATIJA: To nisam pre znao.

DEDA: Nisi kad nisi hteo da me saslušaš do kraja. Zašto nas matore ljude niko nikad ne sasluša do kraja?! Jeste da smo drljavi i dosadni ali i mi imamo nešto da kažemo, majku mu!

MATIJA: Izvini.

DEDA: Dobro, ali pazi sad: tu nema šta da se posadi, nema kuće, nema ničega. Obična livada.

MATIJA: Sve lepše do lepšeg. A gde se nalazi?

DEDA: U Kumodražu.

MATIJA: I, u čemu je caka?

DEDA: Caka?

MATIJA: Posedujem hektar i po ničega u nekom tamo Kumodražu. Neću valjda da napasam ovce tamo!

DEDA: Ih, što ste vi mladi nervozni! Pogodi šta se nalazi u blizini? Novogradnja! Prodaj nekoj od građevinskih firmi plac i dobićeš gomilu love.

MATIJA: O, pa to uopšte nije loše. Jel to pored onih crvenih zgrada koje se zidaju?

DEDA: Jeste, što pitaš?

MATIJA: Tamo sam gurao kolica.

DEDA: I sad ćeš ali puna para.

MATIJA: Da prodam to čaletu.

DEDA: Pa da te zezne? Prodaj nekom ozbilnjom.

MATIJA: E, i to što kažeš! Hvala ti deda!

DEDA: Ništa.

MATIJA: E, znaš šta ćeu prvo da uradim?

DEDA: Šta?

MATIJA: Postaviću tebe za partnera u firmi. Zamisli samo natpis: Gvozdić i deda.

DEDA: Gvozdić i unuk, Gvozdić i Gvozdić!

MATIJA: Napred Gvozdići!

DEDA: U pobedu!

Mrak. Na video bimu se smenjuju nasmeštene slike Matije i Dede koji se rukuju, stoje pred velikom zgradom, Matija ispred BMW-a, Deda ispred Koloseuma i na Havajima, Matija u Las Vegasu. Veliki natpis: GVOZDIĆ& GVOZDIĆ.

MATIJA: I, tako se priča o mojoj potrazi za poslom završila a moja biznis karijera počela. Lovu od placa sam iskoristio da pokrenem svoj posao i on je s godinama rastao sve više. Čak sam kupio i čaletovu firmu. Ne treba reći da su, kad su čuli da sam zaradio silne pare svi muškarci u kraju poludeli od ljubomore a devojke koje me do juče nisu prepoznavale na ulici počele otvoreno da mi se nabacuju. I to mi je bilo zanimljivo, nije da to nisam iskoristio. Ali, i to mi je brzo dosadilo. Okrenuo sam se poslu. Prošle godine mi je sto ljudi radilo u firmi a ove godine ćeu zaposliti još pedeset. Nisam upisao menadžment ali nisam upisao ni Filološki. I krivo mi je pomalo. Znate, poželim da napišem nešto, dođe neka misao, stihić ali tada obično zazvoni telefon i iskrne neki novi posao.

Zazvoni mobilni telefon.

MATIJA: Halo, da, ja sam? Čujemo se kasnije. Znam da je važno ali, čujemo se kasnije, okej? Gde sam ono stao? A, da! Prvo sam mislio da ja šefujem drugima a onda sam shvatio da moji zaposleni i moji partneri šefuju meni i da mi oni kroje slobodno vreme. I, šta da kažem za kraj? Neko veliko naravoučenije kao: pogledajte kako sam ja počeo ni iz čega i ugledajte se na mene? Nema šanse da vam kažem takvu glupost!

Zazvoni mobilni telefon. Matija ugasi mobilni telefon.

MATIJA: E, tako nas niko neće uznemiravati. Ljudi, devedeset dewvet posto ljudi, ma koliko teško radili ostanu siromašni ili onako, srednja klasa. Džabe jurimo pare, tu jednostavno nema pravila. Ovo što se dogodilo meni je čista sreća, ako je sreća to da nikad ne znaš koji je danas dan i da spavaš četiri sata dnevno. Mislim, ono što hoću da vam kažem je sledeće: budite ono što želite a ne ono što drugi očekuju od vas, ne sledite moje PLŽ-posao-lova-žene pravilo, sledite vaše srce. Život je prilično kratak da bi ga trošili na pare. Ćao.

Odlazi. Pali mobilni telefon.

MATIJA(off): Zvali ste me maločas? Znam, da se prekinulo. Mreža je pala pet puta danas. Aha, znam da je hitno ali i ja imam pravo na nešto. Na šta? Pa, ništa. Recimo, moj život?

Otišao je. Mrak.

/KRAJ/

